

Osobito lijepe stranice enciklike jesu komentar navještenja u ključu Pavlova hvalospjeva Efežanima, i komentar Marijina Magnificata. Napose se doima onaj dio koji govori o Marijinoj *vjeri*, koja uključuje *napor srca*, povezan s *tamnom noći*, koja vodi do potpunog ispražnjenja, osiromašenja, do *kenosisa vjere* podno križa na Kalvariji. Marija nam baš po tom može biti uzor i primjer!

Papa encikliku upućuje braći u episkopatu, sinovima i kćerima Katoličke Crkve. Ali nema sumnje da je mogu s korišću čitati i svi kršćani u ekumen-skom ključu; i Židovi, od kojih je potekla Marija; i muslimani koji gaje posebno štovanje prema Isusovoj (Isa) Majci; kao i svi ljudi dobre volje, koji su obuhvaćeni planom Božjeg spasenja.

CRKVA I NAROD

Stipe Vuković

Uvodni članak *Crkve u svijetu*, br. 1, 1987, koji je napisao dr. Drago Šimun-dža, počinje rečenicom: »Crkva u hrvatskom narodu dio je opće katoličke zajednice...« — Mislim da se ne može govoriti o »Crkvi u hrvatskom narodu, već o Crkvi u JEDNOM DIJELU hrvatskog naroda, jer svi Hrvati nisu katolici. Zato držim da je bolje reći HRVATSKA Crkva jer tu Crkvu čine Hrvati-katolici koji su dio hrvatskog naroda, i po tome je ona hrvatska. Ovakvom definicijom odnosa Crkve i naroda onemogućio bi se prigovor Katoličkoj Crkvi da se želi poistovjetiti s hrvatskim narodom, što se stvarno čini kad se kaže »Crkva u hrvatskom narodu«, jer to upućuje na pomisao da su svi Hrvati katolici, a to nije točno. Stoga bi se trebalo osloboditi zaziranja od pridjeva »hrvatski« koje se iz svjetovnog preselilo i u vjerski tisak. To zaziranje je nazočno i u naslovu spomenutog uvodnika koji glasi: »*Važni trendovi i poziv naše* (umjesto hrvatske, op. moja) *Crkva danas*«. Ta silna poplava zamjenjica i genitiva unosi, ne samo pojamovnu zbrku, već se time ide na ruku onima kojima pridjev »hrvatski« para uši. Tako smo dobili izraze: »naša republika«, »naša kultura«, »naš narod«, »Crkva Hrvata«, »kultura Hrvata«, »jezik Hrvata« itd.

I naravno, kad se počnemo sami odricati svoga imena, onda to druge navodi da nam počnu osporavati pravo na vlastito ime. Iz toga je nastala tragi-komična zavrzlama oko naziva hrvatskog jezika, po čemu smo jedini narod na kugli zemaljskoj kojemu se osporava pravo da svoj jezik naziva vlastitim imenom!

* Sramota je — i izdaja — odricati se svog narodnog imena, u našem slu-čaju hrvatskoga, bilo da je riječ o Crkvi, bilo o društvu, kulturi, jeziku, itd. Mislim da to ne treba obrazlagati. Hrvatski narod postoji ima trinaest sto-ljeća, kao povijesni narod, a s njim i hrvatski jezik, hrvatska kultura, hrvat-ska povijest, hrvatska Crkva, itd. Na žalost, neki to neće da shvate i prihva-te. Nećemo u to ovdje ulaziti. Samo ćemo napomenuti, da je zapažanje glede spomenutog naslova opravdano. Jer, ono »naša« može se shvatiti šire, ne-određeno. Autor je stoga spontano napisao: »*Važni trendovi i poziv hrvatske Crkve danas*«, te je u tom smislu i započeo riječima: »Crkva u hrvatskom narodu, to jest hrvatska Crkva...« I tekst je tako bio složen. Ali, kad je trebao ići u stroj, nekome je palo na pamet da »hrvatska Crkva« — ne dolazi u obzir. Urednikovo obrazlaganje nije urodilo plodom, nego je samo činilo da taj broj revije zakasni petnaestak dana (Uredništvo).